

[Skræppenborg-Nielsen.]

genes værdi ikke forringes, men fastholdes. En sådan politik vil vi gerne være med til at støtte, bl. a. fordi en sådan politik netop giver sparerne, hvad der med rette kan tilkomme dem.

Det foreliggende forslag til finanslov for finansåret 1962-63 er et digert værk på ikke mindre end 1940 tætskrevne spalter, et forhold, der bevirker, at vel ingen af de ærede medlemmer rent tidsmæssigt har haft muligheder for at gå i detaljer — og det er som bekendt heller ikke meningen ved en første behandling. Det overlades i øvrigt til finansudvalget.

Jeg skal heller ikke gå i detaljer, men jeg kunne dog tænke mig at spørge den højtærede finansminister, hvorfor statens indtægter af fast ejendom i budgetforslaget er ansat til samme beløb som sidste år, når man dog ved, at grundværdien ved 12. almindelige vurdering, der får skattemæssig virkning fra 1. april 1962, er steget fra 12,9 milliarder kr. til 17,2 milliarder kr., en stigning på ikke mindre end 33,3 pct. Jeg har bemærket mig, at selve regnskabsstallet for det sidst afsluttede regnskabsår, 66 688 000 kr., såvel i budgetforslaget fra sidste år som i år er forhøjet til 80 mill. kr., hvilket beløb i forhold til regnskabstallet udviser en stigning i indtægten af grundskylden på 13,3 mill. kr. eller 19,9 pct. Men på nuværende tidspunkt må man vel have foretaget visse beregninger, der udviser betydelig højere indtægtstal, og jeg tror, alt taget i betragtning, at indtægten af grundskylden i det kommende finansår vil komme til at ligge på omkring 89 mill. kr. i stedet for de 80 mill. kr., budgetforslaget regner med. Der ligger altså, hvis jeg ikke tager meget fejl, alene på denne post en skjult merindtægt på ikke mindre end 9 mill. kr.

Desuden har man i budgetforslaget ikke taget hensyn til — stadig væk så vidt jeg kan se det — at grundværdien som følge af udstykninger m. v. stiger med ca. 100 mill. kr. om året, og det vil igen sige, at grundskylden vil stige med ca. 600 000 kr. årlig, foruden at også grundstigningsskylden vil stige betydeligt.

Af dagspressen fremgår det tid efter anden, at visse større eller mindre forretningsdrivende, fabrikanter og fabrikere

f. eks., siger deres uforgribelige mening om den velfærdsstat, de selv mener at leve i, og det har de naturligvis lov til. I denne velfærdsstat er alle problemer løst, siger de, og en enkelt af disse personer har endda været så frimodig at udtale sig om, at arbejderne i denne velfærdsstat ikke mere gider bestille noget videre. Nogle stykker af dem flygter derfor fra velfærden og de løste problemer; enkelte af dem havner i Schweiz, og det har de naturligvis også lov til. Nu skal man jo som bekendt ikke tro på alt, hvad man hører og læser — desværre — og det vil i alt fald være uendelig klogt, at man ikke tror alt for meget på sådanne personers udtalelser om løste problemer o.s.v., for det, de tid efter anden giver udtryk for, er i realiteten ganske enkelt hule og tomme fraser, hule samfundsløgne. Hvordan står det nemlig til med de så ofte påståede løste problemer i den såkaldte velfærdsstat? Det står ikke særlig godt til, det er jo sandheden.

Er boligproblemet f. eks. løst? Nej og atter nej, for ingen sinde har dette vort største sociale problem været af en sådan størrelsesorden som netop nu, og det 16 år efter at den anden verdenskrig sluttede. På bekostning af boliger har man bygget kaserner og militære flyvepladser.

Er vort skole- og uddannelsesproblem løst? Nej, heller ikke, selv om det, som jeg allerede har nævnt det, må siges, at store fremskridt allerede har fundet sted. Men der er langt igen.

Er vore hospitalsproblemer løst? — og her tænker jeg ganske særlig på den del af disse problemer, som staten har ansvaret for at løse. Nej, det er de heller ikke. Ikke mindst på hospitalsvæsenets område har statens indsats ladet meget tilbage at ønske, og resultatet er, at man simpelt hen er sakket bagud for udviklingen. Da vi sidst havde møde i rigshospitalets byggeudvalg, lå der på vort bord en protest-skrivelse fra børnelægerne på rigshospitalet, en skrivelse, der gjorde byggeudvalget opmærksom på, at nu kunne udskydelsen af en modernisering af børnehospitalet ikke vente ret meget længere; og disse børnelæger gjorde samtidig opmærksom på, at de ikke havde ventet 1, 2 eller 3 år på bevillinger, men i hele 14 år.

Og endnu er det flere steder på vore stats-